Apostazia episcopului Sofronie, convingere personală sau „experiment” în „laboratoarele ecumenice”?

La începutul acestei luni, episcopul Sofronie al Oradiei a participat la o slujbă greco-catolică unde a fost pomenit ca episcop greco-catolic, fapt ce nu l-a scandalizat defel, ci, dimpotrivă, i-a declanșat o reacție pioasă de acceptare, cu camilafca dată la o parte, cu însemnarea cu semnul Sfintei Cruci. Ca un episcop participant la o slujbă a Bisericii, la care nu liturghisește. Așa s-a purtat episcopul Sofronie la slujba cultului eretic greco-catolic.

Gestul a provocat indignarea credincioșilor bihoreni, care, până în acest moment și-a găsit exprimarea într-o sesizare făcută la sinodul BOR de către preotul mărturisitor Cosmin Tripon, care, cerând anularea caterisirii sfinției sale pe motiv că a fost pronunțată de un episcop eretic dovedit, l-a și acuzat public pe episcop de apostazie.

> *Părintele Cosmin Tripon cere sinodului BOR desființarea caterisirii pronunțate de episcopul apostat al Oradiei*

Siteurile ortodoxe au fost puse în situația de „a lua notă” cu surprindere de gestul episcopului. Capacitatea de reacție a ortodocșilor din 2019 însă nu se mai aseamănă cu cea a celor din 2008, care s-au mobilizat și l-au reclamat la sinod pe episcopul Sofronie, când a făcut Aghiazma Mare cu același „episcop” Virgil Bercea, pe care l-a aniversat acum la 25 de ani de „slujire”, dintre care vreo 12-13 i-au petrecut în „frățietate creștină”.

De ce a slăbit capacitatea de reacție? Pentru că din 2008 și până acum au trecut 10 ani de manipulare continuă a populației românești în duhul ecumenist și mondialist. De dimineață până seara românii aud cât de bine e să lăsăm lucrurile care ne despart și să ne unim cu toți în jurul noilor dogme: drepturile minorităților sexuale, consumerismul, adorarea științei și tehnicii, distopia unui

paradis terestru promis de către noua ordine mondială etc.

A slăbit capacitatea de reacție și pentru că foarte mulți dintre ortodocșii activi s-au retras într-o gândire apocaliptistă și așteaptă sfârșitul lumii și, implicit, al Bisericii Ortodoxe.

Isprava episcopului Sofronie nu a rămas însă indiferentă mediilor teologice din Grecia care au publicat o știre pe un site popular și luptător antiecumenist, în care au reținut că episcopul a fost adoptat de către uniați ca "episcopul nostru".

> *Presa greacă: Episcopul ortodox român Sofronie participă la liturghia uniată și e pomenit ca „ierarhul nostru"*

Întrebarea care se pune este: **de ce a făcut episcopul Sofronie gestul acesta? Convingere personală sau executare a unui plan bine pus la punct la niveluri mai înalte, la Patriarhie, la Patriarhia Ecumenică, la Vatican sau în alte centre de putere și decizie?**

Pare foarte suspect faptul că episcopul orădean a participat la această slujbă și că nu i-a păsat de consecințele pomenirii sale la slujbă. Se vede că a încercat să se conformeze formal limitelor la care se poate participa la aceste evenimente conform indicațiilor sinodului BOR.

Dacă ar fi consultat sfintele canoane, ar fi știut că nu se poate prezenta defel la astfel de evenimente, dar preasfinția sa a preferat să se conformeze doar indicațiilor sinodului BOR, care nu vede o problemă în participarea la slujba ereticilor, ci doar în conslujirea cu aceștia. De ce? Probabil de ochii lumii.

La 1 decembrie 2018, patriarhul Daniel a sfințit un edificiu la Alba Iulia în prezența greco-catolicilor, într-un ritual încropit pe loc în care să se dea impresia că cele două culte slujesc consecutiv.

> *Patriarhul Daniel a binecuvântat în comun cu ereticii greco-catolici Monumentul Unirii de la Alba-Iulia*

La câteva zile după gestul ecumenist al patriarhului, mitropolitul ecumenist al Moldovei, Teofan, a participat la o sărbătoare a cultului mozaic, unde a ținut un

cuvânt de salut celor prezenți. Gestul a scandalizat pe toată lumea. Mitropolitul a fost foarte grijuliu să nu facă gesturi care l-ar plasa dincolo de ceea ce i s-a părut a fi limita canonică, deși limita canonică a fost călcată când a intrat în sinagogă.

> *"Prințul Bisericii", mitropolitul Teofan, încurajat să participe la împlinirea idealului religios al mozaismului*

Această grijă de a nu scandaliza opinia publică ortodoxă încă conștientă de diferențele de credință ține în frâu dragostea nețărmurită a ierarhiei BOR față de ereticii de toate felurile, în timp ce pentru credincioșii păstoriți nu cunosc, din păcate, niciun fel de dragoste din partea ierarhilor lor.

> *MMB îi consideră și îi tratează pe credincioșii ortodocși proprii ca pe o "plebe"*

De Înălțarea Domnului, anul acesta, s-a consemnat altă conslujire, de data aceasta directă, la Mormântul Ostașului Necunoscut.

> *Înălțarea Domnului – conslujire cu papistașii de Ziua Eroilor la Mormântul Ostașului Necunoscut*

E posibil ca episcopul Sofronie să nu fi știut că este filmat și de aceea nu s-a abținut să se roage efectiv cu ereticii într-o zi în care trebuia să îi învețe pe bihorenii ortodocși despre importanța sărbătorii Nașterii Maicii lui Dumnezeu. În acest caz, s-ar putea crede că a fost tras într-o cursă, ca odinioară mitropolitul (S)Atanasie Anghel. Așa o fi fost?

Cu toate aceste aspecte luate în calcul, întrebarea rămâne: De ce a făcut acest gest?

Convingerea personală

În 2008, episcopul Sofronie a conslujit cu episcopul Bercea Aghiazma Mare, lucru

care a scandalizat opinia publică și i-a atras punerea sub acuzare și recomandarea de caterisire din partea fostului mitropolit Bartolomeu Anania.

Atunci a scăpat ușor, invocând, alături de mitropolitul Corneanu, prins că s-a împărtășit la ereticii papistași, „regretul și pocăința”. Sinodul l-a crezut și l-a lăsat în pace.

Ceea ce s-a întâmplat însă săptămânile trecute ne arată că episcopul nu a înțeles nimic din ceea ce i s-a reproșat în 2008, că nu are niciun regret și nicio pocăință și că gestul său are și o doză de convingere personală că slujirea și comuniunea directă cu ereticii sunt în regulă.

Minciunosinodul din Creta

Episcopul Sofronie a fost participant și semnatar al minciunosinodului din Creta. La întoarcerea de la acel sinod, l-a caterisit pe preotul mărturisitor Cosmin Tripon, care îi reproșa că a acceptat bisericitatea ereticilor.

Cel care a fost iertat de o datorie de 10.000 de talanți de către sinod l-a strâns de gât pe cel care nu îi datora nici măcar suta de dinari din Evanghelie și i-a aplicat caterisirea fără să clipească. Un gest abuziv, fără nicio consecință în ordinea duhovnicească a lucrurilor. Ca și alți mărturisitori dinaintea sa în istorie, părintele Cosmin Tripon a continuat să slujească fără a încălca nicio normă canonică, pentru că o astfel de caterisire este nulă de drept.

Sinodul mincinos din Creta a recunoscut bisericitatea ereziilor, pe care le-a numit, în duhul Conciliului II Vatican, “mai departe sau mai aproape” de Biserica Ortodoxă, adică mai mult sau mai puțin Biserici. Patriarhia Română folosește de ani de zile expresia “biserici și confesiuni” eterodoxe cu care îi denumește pe eretici, deși nici în legislația română, nici în nomenclatorul CMB nu există nicio o formațiune cu “denumire istorică” de “confesiune”. Este evident că este vorba de ceea ce ecumeniștii români consideră a fi “biserici”, unele surori, și ce consideră a fi “confesiuni”, adică creștini cu mai puțină bisericitate.

La întoarcerea în România, confruntați cu o rezistență acerbă din partea poporului ortodox, ierarhii ne-au explicat că au recunoscut “denumirea istorică de

biserici” ca semn de respect pentru “ospitalitatea” catolicilor față de românii din străinătate.

> *O nouă formă de unire cu Roma prin comunitățile românești din Italia găzduite de biserici romano-catolice*

Această “ospitalitate” este de fapt un proiect de prozelitism bine pus la punct de către papistași, prin care se urmărește ștergerea conștiinței ortodoxe a românilor și apropierea lor de Vatican, până la punctul în care să recunoască comuniunea liturgică cu papa, așa cum a recunoscut-o episcopul Sofronie la Oradea.

Apărătorii sinodului din Creta ne spun că nici nu s-a pus în discuție recunoașterea ca biserici a celor ce nu sunt ortodocși, ci s-a vorbit strict despre o reafirmare a faptului că Biserica Ortodoxă e singura mântuitoare.

Ca să înțelegem cum funcționează gândirea unui ecumenist din Biserica Ortodoxă Română, fie el patriarh, mitropolit, episcop de Oradea, teolog de Cluj, preot “harismatic” de Sibiu sau laic de oriunde, este de ajuns să citim un studiu scris în anul 1965 de către preot profesor universitar doctor Liviu Stan, publicat într-o colecție de studii, în 2016, editată de către Editura Andreiana din Sibiu, sub binecuvântarea mitropolitului Ardealului, doctor Laurențiu Streza.

Studiul se numește *Pentru o teologie ecumenică*, este scris la câțiva ani de la aderarea BOR la ecumenism și ne ilustrează, printre altele, viziunea ecumenistă a ierarhiei române cu privire la eclesiologia creștină.

Pe parcursul său, lucrarea numește Biserica lui Hristos “Biserică Ecumenică”, lăsând să se înțeleagă că Mișcarea Ecumenică este calea de “refacere” a “Bisericii Ecumenice”, adică a Bisericii lui Hristos din primul mileniu.

La întrebarea: “Care dintre comunitățile bisericești se numesc Biserici și care nu?”, autorul, prezentat ca un ilustru canonist român, ne dă următoarele explicații:

> *Aceasta a fost Biserica Ecumenică,* ***în cuprinsul căreia, alături de Biserica cea adevărată sau de Biserica dreptmăritoare, se mai găseau și organizații bisericești schismatice și eretice, care aveau în cadrul Bisericii Ecumenice poziția pe care o au membrii mai înapoiați sau***

rătăciți în cadrul unei comunități bisericești locale. Deși păcătoși, aceștia fac parte totuși din Biserică. La fel și cele mai multe din comunitățile care s-au abătut prin schismă sau prin erezie de la rânduielile bisericești, fără a se fi rupt de ea.

Firește, în această imagine reală a Bisericii Ecumenice de odinioară apar nu numai diferite trepte sau stări de perfecțiune, ci și unele stări sau trepte de decădere sau de degradare, în așa măsură încât unele grupuri de credincioși, chiar dacă au fost constituite în unități teritoriale, au început a-și pierde caracterul de Biserici, iar unele l-au păstrat numai parțial în câteva elemente care pot fi numite "vestigiae Ecclesiae"[1] *(s.n.).*

Profesorul Liviu Stan descrie cum nu se poate mai bine doctrina ecumenistă care s-a aprobat la Creta. Exact ce spune el în acest citat este erezia ecumenistă aprobată la Creta, conform căreia în "Biserica Ecumenică" există Biserica Ortodoxă, ca Biserică adevărată a lui Hristos, alături de "Bisericile și confesiunile" aflate pe diferite "trepte și stări de perfecțiune".

Care sunt aceste „trepte de perfecțiune"? Ne spune tot profesorul Stan.

1. Există comunități în care se păstrează o minimă simplă credință religioasă.
2. Există și alte comunități în care, pe lângă credința simplă și minimă, se mai păstrează și practici sau forme tradiționale de exprimare cultice ale credinței.
3. Există și comunități tradiționale în care se păstrează cât se poate de complet, pe lângă elementele arătate, încă și preoția sacramentală, învățătura despre Sfintele Taine și, în genere, succesiunea apostolică.
4. În fine, există comunități în care se păstrează complet succesiunea apostolică, adică întreaga noastră moștenire de la Sfinții Apostoli, atât ca fond de credință, cât și ca har al preoției.

...Din raportarea acestora la elementele eclesiale, se vede că în unele dintre ele (a) se face numai chemarea la mântuire, în altele (b) se fac numai primii pași spre calea mântuirii, în altele (c) se avansează mai mult, dar se asigură numai parțial mântuirea, iar în altele (d) mântuirea se poate realiza în mod cert[2].

Profesorul Stan a predat această "teologie" la generații întregi de studenți români, unii dintre ei fiind episcopi, mitropoliți ai BOR și crezând cu tărie în acest conglomerat de erezii protestante de factură eclesiologică.

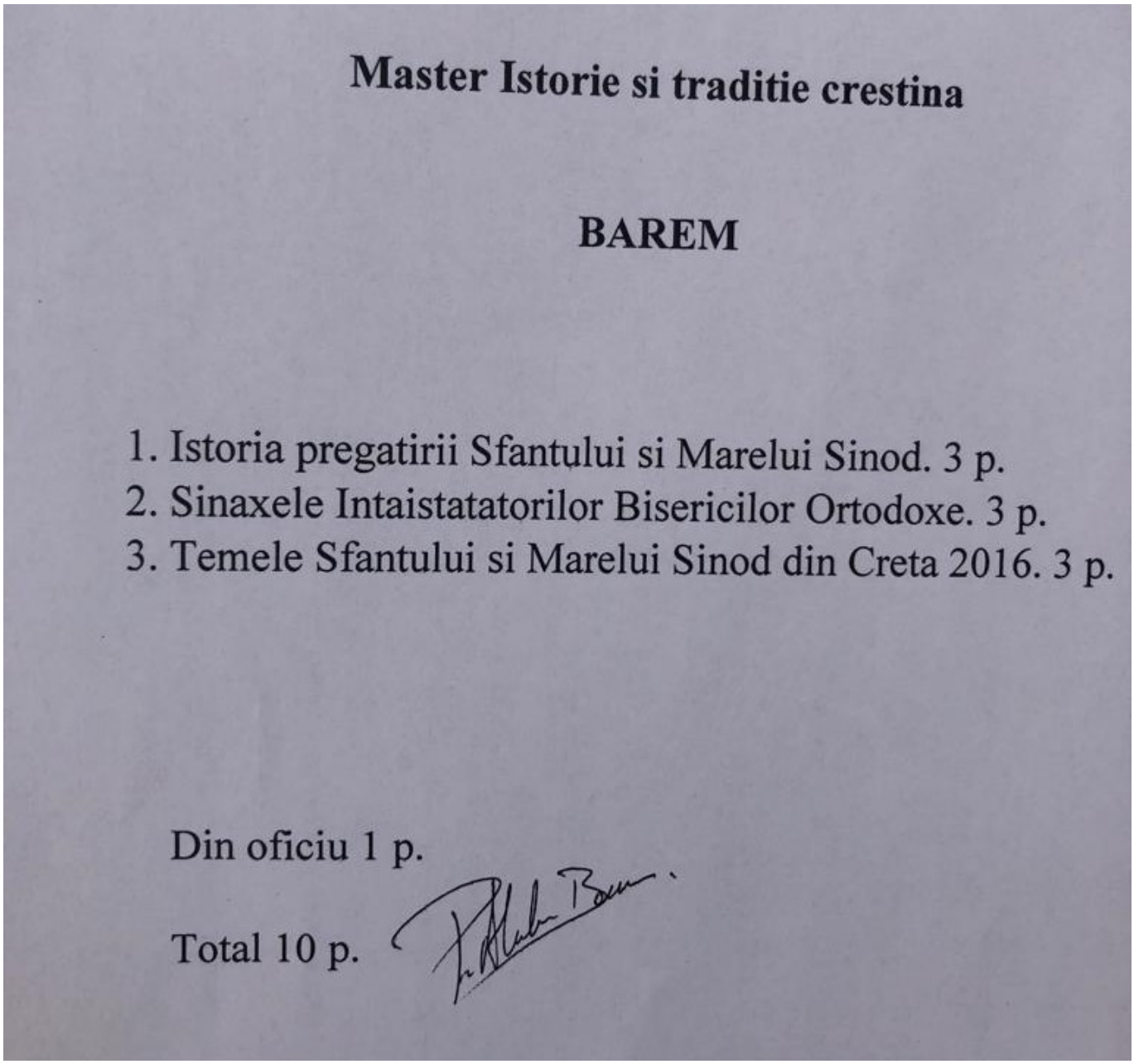
Tot ce a scris sinodul din Creta în documentul care se intitulează aproape la fel ca studiul profesorului Stan, *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*, **respectă această schemă, în care ereziile și schismele sunt parte a Bisericii**.

Cum se face oare că profesorul de Drept bisericesc Liviu Stan nu a constatat că cele șapte sinoade ecumenice au tăiat ereziile și schismele din trupul Bisericii prin anateme clare și că ele nu mai sunt în Biserică defel? Abundă scrierile Sfinților de citate care spun exact acest lucru. Unde a văzut preotul Liviu Stan părinți ai Bisericii sărutându-se și participând la „dialoguri ale păcii și iubirii" cu arienii, cu nestorienii? Și-l închipuie cineva pe Sfântul Nicolae participând la un pelerinaj organizat de Arie? Sau pe Sfântul Chiril sărutându-se cu Nestorie?

Aceleași idei, ispirate din doctrina Conciliului II Vatican le-au propovăduit și alți mari profesori de teologie români, într-o epocă în care educația în duhul ecumenist era în vervă pe la noi, ca și, se pare, speranța reală pe care și-o făceau unii cu privire la ecumenism.

> *Erezia „bisericilor nedepline". O deviație eclesiologică în Teologia Dogmatică Ortodoxă, volumul II, a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae*

Corifeii sinodului mincinos din Creta ne spun că el nu valorează nimic, că nu este obligatoriu, că nu se pune în aplicare. Iată un document al Facultății de Teologie din București din care rezultă că el se implementează ca materie obligatorie a studenților teologi, cu alte cuvinte, ceea ce el a hotărât va constitui materie de examen pentru generații de teologi, care la rândul lor vor conduce parohii, episcopii. Și ne mirăm cum de mulți din Biserică nu pricep de ce se impune lupta contra ecumenismului, când ecumenismul pare atât de natural?

Master Istorie si traditie crestina

BAREM

1. Istoria pregatirii Sfantului si Marelui Sinod. 3 p.
2. Sinaxele Intaistatatorilor Bisericilor Ortodoxe. 3 p.
3. Temele Sfantului si Marelui Sinod din Creta 2016. 3 p.

Din oficiu 1 p.

Total 10 p.

Nu numai actualii studenți sunt îndoctrinați cu învățătura minciunosinodului din Creta, dar și preoții existenți deja în parohie, învățați pe la cursurile de specializare că sinodul din Creta a fost o victorie a Ortodoxiei, iar cei ce protestează contra sa sunt niște schismatici, ceea ce este o minciună de la un capăt la altul.

> *Ghid de reeducare a preoților și credincioșilor ortodocși cu privire la ecumenism și minciunosinodul dinCreta*

Dacă episcopul Sofronie gândește așa cum a auzit la sinodul mincinos din Creta și cum probabil a învățat de la profesori de tipul profesorului Liviu Stan, nu este de

mirare că nu a găsit nicio problemă în a fi pomenit la o "comunitate creștină" de tipul (c) (sau poate chiar de tipul d), conform clasificării profesorului Liviu Stan.

Nu se știe cum va gândi sinodul mitropolitan al Ardealului, dacă va fi chemat să decidă în privința acestui episcop, de vreme ce opera profesorului Stan s-a publicat cu binecuvântarea mitropolitului ardelean.

Vizita papei Francisc

Un alt imbold spre "unitate" l-a oferit vizita papei Francisc în România. Primit la catedrala națională de către patriarh, cu care s-a rugat împreună și au rostit Rugăciunea Domnească, vizitat de mitropolitul Teofan "pelerinul" la Iași, în mijlocul a 100 de mii de catolici, papa a adus mesajul "Să mergem împreună!". Episcopul Sofronie a înțeles că de acum calea spre a merge împreună e deschisă.

> *"Locțiitorul Fiului lui Dumnezeu" s-a întâlnit azi cu "fratele său drag"*

Patriarhul a spus că clopotele bisericești sunt "glasul lui Dumnezeu care cheamă la rugăciune", apoi a adăugat că cele ale catedralei mântuirii sunt făcute la un atelier catolic. Unii spun că și cu banii papei, de unde rezultă că "glasul lui Dumnezeu care cheamă la rugăciune" în catedrala mântuirii este unul catolic.

Același papă care a stat în rugăciune cu patriarhul la București și s-a sărutat cordial cu mitropolitul Iașilor a "beatificat" șapte "martiri" greco-catolici la Blaj, pentru fapta de a fi refuzat să revină la Ortodoxie în 1945.

> *„Prințul Bisericii", mitropolitul ecumenist Teofan, prezent în Piața Palatului Culturii la adorarea papei*

Presa aservită a considerat evenimentul unul epocal. La Iași, un gest clar de prozelitism în școli a trecut neobservat de către autoritățile de resort, pentru că, nu e așa, când e vorba de papa, legile se suspendă! Natura însăși a ținut cu papa, ne păcălesc televiziunile, care ne prezintă "minuni" săvârșite de papa cam cu

aceleași mijloace cu care cerul țării este chemtrailizat de dimineață până seara.

Schisma ucraineană

De ca și când toate aceste realități nu ar fi de ajuns pentru a-l bulversa de tot pe episcopul Sofronie, peste hotarul de nord, în Ucraina, se desfășoară o mișcare schismatică dintre cele mai periculoase, cu acordul și la inițiativa patriarhului ecumenist Bartolomeu.

Aflăm din presă cu din ce în ce mai puternică îngrijorare că în Ucraina se pune problema unirii dintre gruparea schismatică creată de patriarhul Bartolomeu și greco-catolicii locali.

> *Patriarhul eretic Bartolomeu, susținut de papa Francisc, a creat în Ucraina premisele desăvârșirii uniației greco-catolice*

Fostul președinte Poroșenko, artizanul ucrainean al ruperii unității religioase a poporului ucrainean, este foarte devotat ideii de unire dintre "biserica" nou formată printr-un abuz al patriarhului ecumenic și "biserica" mai vechi formată printr-un abuz al papei roman de acum 500 de ani.

Conducătorii ereziei greco-catolice ucrainene văd în noua structură un partener de unitate ecumenistă. Se spune din ce în ce mai tare că Ucraina este un laborator ecumenic de experimentare a unității între Ortodoxie și papism.

> *De ce s-au întâlnit, la Vatican, Șevchuk și Patriarhul Bartolomeu?*

Întrebarea pe care se cuvine să ne-o punem în acest loc este: **Există posibilitatea ca Oradea să fie, la rândul său, un "laborator ecumenic" în care să se testeze reacția românilor la propunerea de unire cu greco-catolicismul? Este episcopul Sofronie un "laborant" care lucrează pentru acest proiect?**

Este evident că o unire de tip ecumenist nu se poate realiza prin convertirea

papiștilor la Ortodoxie. Cine crede acest lucru posibil la nivelul întregii "Biserici Romano-Catolice" este naiv sau nu are nicio instrucție teologică.

Cine crede că papa va renunța vreodată la statutul său și la dogmele papiste pentru a deveni unul dintre egalii patriarhilor ortodocși e naiv. Cine crede că protestanții vor începe să cinstească în masă Sfintele Icoane, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, Sfintele Moaște, Sfânta Cruce, Preoția, Sfintele Taine e naiv.

Papa Francisc este considerat eretic de către catolici chiar și după standardele lor eretice, pentru că manifestă laxitate față de tematici precum avortul, concubinajul, homosexualitatea etc. Oare cum ar fi considerat dacă ar veni într-o zi să le spună la toți papistașii să se boteze ortodox? Cine l-ar asculta? Cine l-ar urma?

Paradoxul papismului contemporan: papa Francisc, „infailibilul" eretic

Din această perspectivă, teologii ortodocși participanți la Mișcarea Ecumenistă îi mint pe ortodocși și se mint pe ei înșiși cu iluzia refacerii unității creștine pe baze doctrinare ortodoxe.

Mai realist, *Codul Canoanelor Bisericilor Răsăritene*, care este statutul "Bisericii Greco-Catolice", ne informează, în titlul XVIII, intitulat "Despre ecumenism, adică despre promovarea unității creștinilor", că: "Bisericilor orientale catolice le revine sarcina specială de a promova unitatea între toate Bisericile orientale" (can. 903).

Pe înțelesul tuturor, viitorul Bisericilor Ortodoxe Locale este conceput de către papa și ai lui sub forma de "Biserici Greco-Catolice". Planul pus la cale de patriarhul Bartolomeu cu papa pare a fi de subminare a autocefaliei Bisericilor Ortodoxe Locale și transformare a ei într-o simplă autonomie, după care supunerea tuturor față de Fanar și a Fanarului față de Roma. Simplu și eficient.

Întrebarea rămâne și sperăm că sinodul mitropolitan din Sibiu și cel patriarhal din București îi vor da răspuns: **A intrat episcopul Sofronie în comuniune directă și vizibilă cu papa și cu uniații din inițiativă personală sau la îndemnul și cu acordul celor care administrează "laboratoarele ecumenice" unde se pregătește „refacerea" "Bisericii Ecumenice" din fanteziile teologice ale profesorului de drept bisericesc Liviu Stan?**

Note:

[1] Pr. Prof. Univ. Dr. Liviu Stan, *Biserica și Dreptul. Studii de Drept Canonic Ortodox*, vol. VII, Relații externe ale Bisericii. Ecumenismul, Editura Andreiana, Editura Astra Museum, Sibiu, 2016, pp. 154-155.

[2] Ibidem, pp. 155-156.